

Živ—žav.

Tedaj se Blažek zamisli, se naglo ozre krog sebe in smuk! — je že pri vratih. Na stežaj jih pusti odprta in kar le more naglo stopica po stopnicah na vrt. Sonce je. Nekaj vrabčkov se prestraši Blažka in odfrči na drevo. Blažek se prav tako prestraši vrabčkov, strese se in steče k vrtnim vratom.

Široka je cesta pred njim. Blažku se zazdi ko ves svet. Pred seboj zagleda mlivko v cestnem jarku. Počene, sname si torbico z ramena in začne devati pesek vanjo. Zapazi mravljico, zdrzne se in jo gleda. »Kaj se neki vrti?« si pravi Blažek. In spremlja mravljico s pogledom in počasi stopa za njo. Torbica ostane sama v jarku. Blažek je z mravljico, s prstkom se je hoče dotakniti, pa se vselej strese in skrči spet prstek. Nato se ozre. Pravkar priropoče voz. Že hoče Blažek prav h konju, pa se premisli in steče čez cesto. Tam je druga hiša. Blažek je radoveden in stopi na prag. Nihče ga ne vidi. Stopi na prvo stopnico, na drugo in

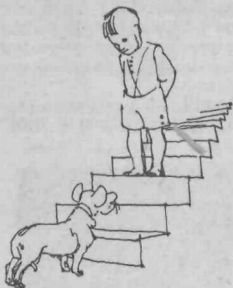
više in više.

»Naša hiša je drugač-
na,« si misli, »kakšne ma-
me so neki tukaj? Ho, ku-
željček!« Blažek se stisne
v kot. Psiček se prav tako
zdrzne, nato se približa
Blažku in ga povoha. Blaž-
ka spreleti mraz, nato se
ojunači:

»Boš šel! Ti kuželj, ti!«

A psiček se ne zmeni
za njegovo grožnjo. Tedaj
ga Blažek strahoma prime
za rep, toliko, da se mu
prstki le malo zganejo. Psi-

ček nekaj zagodrnja, malo hlastne; Blažek se zgrozi
in zbeži. Ne ve, ali gre dol ali gor, pa je mahoma pred
vrti. Stopi na prste, ozre se, a kužka ni več. Pritisne
za kljuko in odpre vrata.

Čudno! Vse je prazno. Tramovje ga gleda, šop sonca se blešči skozi okence na strehi. Blažek iztegne ročico, grabi za praški, ki se vrtijo v soncu, in pozabi na vse.

Stopi na tram pri tleh, zagleda obrabljen voziček, spleza vanj in si misli, da je v avtu.

»Pek, pek!« zavpije.

In že se prevaža po cestah, šofira, obrača roke se... in tja, čim bolj kriči: »Pek! Pek!« in se vozi, vozi kar naprej. V kotu zagleda kos blaga. Zleze iz avta, pobere rdeče blago, ga zmaši v avto.

»Zastaval« zavpije. »Pek! Pek! Vojaki smo, hu, pif, paf, pufl«

Tedaj nekaj zaškrtnje. Blažek se ozre.

»Mama!« zakliče.

Pa ni mame nikjer, pač pa je muca. Preplašena poskoči s trama in smukne skozi vrata. Blažek za njo. A kako bi dol? Strme stopnice zazijajo pred njim. Kdo jih je tako naglo postavil sem? Prej jih zares ni bilo. Čudno težavno stopica Blažek navzdol, stopica, stopica, pa kar konca ni teh stopnic! Le kje so vrata? Aha, tamle so! Pa tisti kuželj je tudi še tam. Pogleda Blažka, postavi se prav predenj in mahlja z repkom. Blažek ne ve, kaj bi.

»Ti, kuželj, ti,« mu reče. »Boš šel!« Psiček se res malo umakne. Blažek se previdno zmuzne mimo, a ko se ga psiček dotakne zadaj, steče Blažek kar le more in prav pred hišo čofne v lužo.

»Mama!« zakriči ves v strahu.

»Blažek!« zavpije mama še bolj v strahu, plane k njemu, ga vzame v naročje in odhiti z njim domov. Spotoma mu govori: »Kod si pa hodil? Tako sem te iskala! Vse ceste smo pretekli. Tako smo te klicali! Ti grdi fantek, ti! Da mi tako grozo napravljaš! Da nas vse tako prestrašiš! Pa ves si moker. Pa ves umazan, pa tako črn po obrazu. In hlačke so mokre. Oh, ti Blažek, ti!«

»Me boš natepla?« vpraša Blažek in se pritisne k mami.

»Kar bom te, veš, ko si ušell«

»Mravlja je kriva.«

- »Kakšna mravlja?«
 »Je šla, šla, sem šel pa še jaz.«
 »Mravlja je šla domov, ti pa od doma — in to ni prav, to se ne smel« je huda mama.
 »Pa konjček je kriv.«
 »Zakaj pa konjček?«
 »Sem se ga ustrašil, ko je šel prav k meni.«
 »Pa bi stekel v hišo!«
 »Saj sem, pa ni bila naša.«
 »To bi že moral vedeti.«
 »Pa kužek je kriv.«
 »Zakaj kužek?«
 »Me je hotel pojesti, sem šel pa po stopnicah gor.«
 »Oh, Blažek, Blažek!« (Dalje.)

Marijin vrtec.

Cerknica. Častiti gospod urednik Angelčka! Dovolite, da Vam pred odhodom v šole — odhajam namreč v škofijsko gimnazijo v št. Vid — napišem par vrstic.

V nedeljo, dne 20. avgusta t. l. smo imeli pa mi otroci Marijinega vrtca svoj tabor. To nas je bilo! Nad tisoč! Prišli so iz bližnjih Begunj, Rakeka, Unca, Grahovega in daljnih Blok, največ pa nas je bilo iz Cerknice. Zbirali smo se pred zgodovinsko lipo na glavnem cerkniškem trgu. Kako lepo je bilo videti na okrašenih vozovih prispele številne bratce in sestrice! Odkorakali smo v župno cerkev Matere božje, kjer so nam blagoslovili praporčke. Po petih litanijah, pri katerih je bilo slišati skoraj samo otroške glasove, se je razvila dolga procesija k bližnji podružnični cerkvi sv. Roka, ki je precej velika, a je bila takrat premajhna. Odrasli, ki jih je bilo tudi veliko, so morali ostati kar zunaj na prostem. Gospod spiritual Koretič iz Ljubljane so nam v svojem krasnem govoru podali vsa sveta navodila, kako se moramo obnašati otroci Marijini. Po božji besedi je sledila naša. Na okrašenem odru ob cerkvi smo glasno povedali, kdo smo in kako iskreno ljubimo nebeško Mater. — Ljudje so dejali, da smo prav dobro nastopili. — Po prejetem okrepčilu — malinovec in štrukelj sta bila — pa kar nismo hoteli še iti domov, kar naprej bi bili radi še tam ostali in se igrali. Najlepša zahvala gospodu kaplanu Kovačiču za ves trud in delo in tudi vsem spoštovanim darovalkam in darovalcem za želodčne dobrote. — Vdani Marijan.